

ת"פ 30083/05/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד אודי אנדגאו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 30083-05-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אנדגאו(אסיר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ, עו"ד יעקב שטרנברג
נגד
אודי אנדגאו (אסיר)
ע"י ב"כ, עו"ד אבי אלפסי
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

האישום וההליך

א. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תיאור העובדות הוא כי ביום 9.10.13, בשעה 06.30, או בסמוך לכך, בעת ששהה הנאשם בתחנת המשטרה ברמלה, אמר לשוטרת מזל איילה "מזל מרחוב בן גוריון, ניפגש ברחוב, עכשיו את על מדים, נראה אותך בחוץ, אני יכניס את המשפחה שלך לבוץ וגם אותך". בהמשך אמר "אני אגמור אותך" ו- "אנחנו עוד ניפגש".

ב. הנאשם כפר באישום וטען כי לא אמר את הדברים המיוחסים לו. כמו כן, טען כי עומדת לו הגנת השכרות.

ג. מטעם התביעה העידו השוטרים איילה (המתלוננת), אשד ופקל, ואילו מטעם ההגנה העידה אמו של הנאשם לבדה, לאחר שהוא עצמו בחר שלא להעיד להגנתו, למרות אזהרות בית המשפט בדבר ההשלכות הראייתיות של הסירוב.

ממצאי עובדה

ד. המתלוננת העידה כי הנאשם עוכב לתחנה בעקבות תלונת אמו, וכשהיה בתא המעוכבים צעק: "מזל מרחוב בן גוריון, עכשיו את על מדים, נראה אותך בחוץ, אני אכניס את המשפחה שלך לבוץ, וגם אותך". כששמעה את דבריו חשה מפוחדת, כיוון שלא הכירה את הנאשם ולא ידעה מהיכן ידוע לו מקום מגוריה. המתלוננת עמדה על טענתה כי שמעה את הדברים ואף תיעדה אותם במזכר.

עדות המתלוננת מחוזקת בעדותו של אשד, שרשם מזכר בו תיעד את פניית המתלוננת אליו, עת סיפרה לו כי הנאשם

איים עליה. כמו כן, העדות מחוזקת בעדותו של פקל, ששמע את דברי האיום. פקל העיד מזיכרוננו כי הנאשם אמר: "אני אגמור אותך, אני יודע איפה את גרה", ולאחר מכן, הוצג בפניו הדו"ח שרשם, במסגרת של הקפאת הזכירה שבעבר, והוא ציטט מתוכו את לשון האיום ששמע.

ה. אינני מקבלת את הטענה לפיה לא הוכח תוכן האיום. שעה שמדובר באירוע מלפני שנים, ושעה שעסקינן בתלונת שוטרת הנתמכת בעדויות שוטרים נוספים, אשר טיפלו מאז במאות ואלפי מקרים אחרים, לא ניתן לדרוש כי תתקיים התאמה מלאה בין העדויות באשר לנוסח המדויק של האיום. לדעתי, די בכך שהתוכן המהותי של האיום אודותיו העידו כל השוטרים, הוא ייחודי, וזהה: כולם העידו על איום מתא המעוכבים בתחנה, שתכנו היה קשור למקום מגורי המתלוננת.

ו. הנאשם טען בסיכומיו כי אין להסתמך על עדות השוטר פקל, מאחר ששוחח עם המתלוננת בטרם החל להעיד, בעת שהמתינו בפרוזדור בית המשפט, ובכך תיארם עמה את העדות. אינני מקבלת את הטענה, מכמה טעמים.

ראשית, פקל הכחיש כל תיאום, והסביר כי רק שאל את המתלוננת מה המקרה שלגביו הוזמנו לעדות, כיוון שלא ידע לשם מה הוזמן. חזקה על פקל שידע את חובותיו כעד, ולא הפר את החוק, ולא הוכח אחרת.

שנית, פקל העיד על פי דו"ח פעולה שרשם בסמוך לאחר האירוע, והקריא את מילות האיום המיוחסות לנאשם, מתוכו. בכך יש כדי לקעקע את הטענה לתיאום עדויות, בבית המשפט. יש להניח כי אילו התקיימה סתירה משמעותית בין תוכן הדו"ח של פקל לבין עדותו, היה ב"כ הנאשם מעורר את העניין.

שלישית, יש בטענת הנאשם משום ניסיון לאחוז בחבל משני קצותיו, שהרי הנאשם טען לחולשת הראיות, בשל חוסר התאמה בין עדויות השוטרים, לגבי נוסח האיום, והנה, טוען הוא כעת לתיאום העדויות.

לאור האמור, לא מצאתי לנכון להמעיט כהוא זה ממשקל עדויות השוטרים.

ז. למול עדויות השוטרים עומדת שתיקת הנאשם, אשר בחר שלא להעיד להגנתו, ובכך תרם לחיזוק ראיות התביעה.

ח. לפיכך, אני קובעת כי הנאשם אמנם את מילות האיום המיוחסות לו.

ט. לעניין תוכן הדברים שנאמרו, דעתי היא כי אלה מהווים איום כלפי המתלוננת, מעבר לכל ספק סביר. בהקשר זה, די אם אפנה להלכת למ (רע"פ 2038/04 למ נ' מד"י (4.1.06), בה קבע בית המשפט העליון כי המבחן להתגבשות עבירת האיומים, הוא אובייקטיבי. לדעתי, הפניית דברים מצד הנאשם כלפי שוטרת שאין לה היכרות אישית עמו, תוך ציון כי מקום מגוריה ידוע לו, כבר בה יש כדי להוות איום. מעבר לכך, הוכח כי הנאשם אף אמר מילות איום מפורשות, לפיהן הוא מתכוון לפעול באלימות כלפי המתלוננת ומשפחתה.

הטענה להגנת השכרות

י. אין מחלוקת על כך שבעת עיכובו של הנאשם, נדף מפיו ריח אלכוהול, ואולם בכך אין די, לצורך הגנת השכרות.

הלכה היא כי לשם גיבוש הגנת השכרות, מוטל על הנאשם נטל כבד (ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מד"י (1.12.11):

הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד-אין-גבוה, ואנו מוצאים בפסיקה דחייה של טענה לתחולת סייג השכרות והרשעה אפילו בעבירה החמורה של רצח בכוונה תחילה, גם במצבים בהם הוכח ש"רמת שכרותו של המערער הייתה גבוהה ועמוקה" (עניין אבליים, בעמ' 190), שהיה תחת השפעת אלכוהול ומעצוריו הנפשיים התרופפו (עניין זלנצקי), שהיה "שתוי לחלוטין ואחוז סחרחרת" (עניין רומנצקו),

שהיה "שיכור מאוד בעת ביצוע המעשה" ותואר על ידי שוטרים ועדים כמי שהיה "במצב מסטול לגמרי, שיכור מסריח, מזיע, רואים דבר כזה רק בסרטים" (עניין סטקלר פסקאות 66-67 לפסק דינה של השופטת ארבל). ברי כי מדיניות משפטית עומדת מאחורי רף גבוה זה...

עוד נקבע, שם:

לא כל מי ששתה לשכרה נחשב כמי שנמצא ב"מצב של שכרות", ועל מנת להיכנס לד' אמותיה של הגדרה זו, נדרשים להתקיים בנאשם בעת ביצוע העבירה שלושת התנאים המצטברים הבאים:

א. היותו של הנאשם נתון תחת השפעת אלכוהול או סם בעת ביצוע העבירה.

ב. התקיימות אחד מ"שלושה סימפטומים חלופיים": חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה, או חוסר יכולת להבין את הפסול במעשה, או חוסר יכולת להימנע מעשיית המעשה (עניין נטרשווילי סעיפים 12-14 לפסק דינה של השופטת מ' נאור, עניין טיקמן).

ג. קשר סיבתי בין החומר המשכר לבין אחד הסימפטומים הנ"ל (ראו לדוגמה, ע"פ 3243/95 צאלח נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 785, 769 (1998) (להלן: עניין צאלח); ע"פ 10800/04 רומנצקו נ' מדינת ישראל בפסקה 11 והאסמכתאות שם ([פורסם בנבו], 18.9.2006) (להלן: עניין רומנצקו); עניין נטרלושווילי בעמוד 681). המחוקק נקט לשון "ועקב כך" ובדומה, אנו מוצאים את דרישת הקשר הסיבתי בסייג אי-השפיות, שם נקט המחוקק בלשון "בשל מחלה..או בשל ליקוי בכושרו השכלי..".

על מנת להכריע בשאלה האם הנאשם הגיע למצב של שכרות ולתנאים המצטברים הנדרשים כדי לשלול את יסוד הכוונה, הציבה הפסיקה שורה של אינדיקציות ראייתיות כמו: עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם; עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוני האישיים; פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו; זכרוננו של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה...

י"א. בענייננו, למעשה לא הובאו מטעם ההגנה ראיות חותכות לכך שהנאשם שתה אלכוהול, אלא עובדת השתייה הוסקה מתוך הריח שנדף מפיו, בצירוף אמירתו בחקירתו, לפיה שתה בירות בבר מצוה, בערב הקודם.

לא הובאה כל ראיה חותכת בעניין טיב המשקה ששתה הנאשם, עיתוי השתייה, וכמותה. היות שהנאשם סירב להעיד ועזב את דוכן העדים על דעת עצמו בראשית החקירה הראשית, לא נמסרה כל גרסה מפיו בעניין מכריע זה, ולא ניתנה ההזדמנות לתביעה לחקרו בחקירה נגדית.

י"ב. ב"כ הנאשם טען כי מאפייני התנהגות הנאשם בעת שאמו הזעיקה את המשטרה ולאחר מכן, בעת ששהה בתחנת המשטרה, מעידים על היותו שיכור. לדעתי, מסקנה זו אינה מעוגנת בראיות.

כאמור, אמו של הנאשם היא שהזעיקה את המשטרה. מעדותה שתורגמה מן השפה האמהרית, עלה כי הנאשם הגיע לביתה בשעת בוקר מוקדמת, לאחר שנעדר מספר ימים. לדבריה, ראתה אותו מבעד לעינית הדלת, כשהוא שיכור, ונפל

מחוץ לדלת. היא ידעה שהוא שיכור כי התנהג בצורה לא נורמאלית, ובלשונה: "הוא לא מכיר את עצמו", לכן הזעיקה את המשטרה. בחקירה הנגדית אישרה כי הנאשם משתכר פעמים רבות, ותמיד הוא מתנדנד, ונופל. כשנשאלה האם הנאשם פגע בה כשהיה שיכור, השיבה שאינה חוששת מפניו, והוא פוגע בעצמו, "הוא לא יודע שזה הבית של אמא שלו".

מעדות זו עולה כי התנהגות הנאשם ביום האירוע לא היתה חריגה למצבו הרגיל, כשהיה שתוי. בנוסף, למרות הטענה שלא הכיר את עצמו, הוא ידע להגיע לבית אמו, ולטענתו גם ישן שם באותו לילה עד שאמו הוציאה אותו החוצה.

י"א. גם אם היה הנאשם שיכור בעת שהגיע לבית אמו, עדיין יש לבחון את שכרותו, בעת האיומים כלפי המתלוננת, בתחנת המשטרה.

על פי דו"ח הפעולה נ/1, הוזעקה המשטרה לבית אמו של הנאשם בשעה 05.23, והנאשם עוכב.

בהיותו בתחנה, איים על המתלוננת, תוך ידיעה של שמה ומקום מגוריה, מה שמעיד על היותו ממוקד למדי.

לאחר מכן, בשעה 06.34 החלה חקירתו, בה השיב לשאלות באופן ענייני, תוך התמצאות מלאה. הוא ידע למסור את שם מעסיקו, מקום מגוריו, סכום השתכרותו, ופרטים נוספים אודות בני משפחתו. בנוסף, ידע לתאר היטב את מעשיו בלילה הקודם, לרבות העובדה שהיה בבר מצוה של בן דודו, והגיע לבית אמו בשעת לילה מאוחרת.

אמנם, בחקירתו נשאל האם שתה אלכוהול, והשיב כי שתה בבר מצוה בירות, בכמות שאינו מסוגל לספור. יחד עם זאת, כל תשובותיו, המשתרעות על פני 3 עמודים, נשמעות ענייניות וקוהרנטיות.

העובדה שהנאשם היה פיקח בעת חקירתו שהתקיימה כשעה לאחר עיכובו, מלמדת שלא היה שיכור במידה הגבוהה הנדרשת, בעת שאיים על המתלוננת, דקות לפני כן. אילו היה שיכור "עד דלא ידע" בעת שאיים, לא היה מספיק להתפקח כה מהר.

י"ב. כאן המקום לשוב ולהזכיר את הימנעות הנאשם מלהעיד במשפט. אני רואה לנכון לראות סירוב זה, כמחזק את ראיות התביעה, ופוגע במשקל טענת השכרות.

י"ג. המסקנה המתבקשת היא כי בענייננו לא מתקיימים התנאים שנקבעו בהלכת ג'אן. אמנם, נראה שהנאשם היה שתוי בעת שעוכב לתחנה, אך בשום אופן לא הוכח שהגיע לרף "הגבוה עד אין גבוה" הנדרש, על מנת להכיר במצב השכרות, כמה ששלל את יסוד הכוונה שבמעשהו.

סוף דבר

התביעה הוכיחה כי הנאשם אמר את מילות האיום למתלוננת.

הנאשם לא עמד בתנאים הנדרשים לשם הוכחה כי פעל במצב של שכרות, על פי הדין.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, כאמור בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשע"ו, 17 מרץ 2016, במעמד הצדדים